

RETRATS DEL NATURAL
EDUARD SEDÓ BARBANY
 METGE PSICOTERAPEUTA

(130)

FRANCESC MELCION

Laberints de la ment i de la fe

TONI VALL
 BARCELONA

En dates nadalenques, el doctor Eduard Sedó no acostuma a agafar vacances. Encara que potser és fàcil fer-se'n a la idea i que sens dubte no resulta sorprenent la realitat que m'explica, val molt la pena escoltar els seus motius. Per Nadal és quan les persones trobem més a faltar els que ja no hi són, les absències es fan més fondues, i el record, més dolorós. Es valora llavors la presència i l'escalf d'algú que t'escolta i que et pot proposar una mirada més serena, un abordatge terapèutic o un consell més enllà del que et donaria un bon amic. El doctor Sedó és metge psicoterapeuta, porta tota la vida dedicada al que més li agrada, intentar ajudar les persones, contribuir a fer que el desànim, els estats depressius, la foscor interior i la desorientació siguin en nosaltres estats passatgers, instants poc lluminosos que passen a la història.

M'explica amb satisfacció que per les seves mans hi han passat entre 9.000 i 10.000 pacients i que està content del percentatge de tots ells que han pogut girar full als seus neguits i insatisfaccions. Recorda perfectament la frase que va dir

quan tenia set o vuit anys i algú li va fer la típica pregunta "Què vols ser de gran?" La resposta no podia ser més clara: "Vull curar nens petits". "N'he curat de petits, de mitjans i de grans!", bromeja quan ho evoca, cinquanta anys després d'aquell desig d'infància.

La vocació matinerana el va portar a estudiar medicina i a doctorar-se en psicopatologia i psiquiatria. Als vint anys, mentre estudiava la carrera, va entrar a col·laborar en un centre de diagnòstic i tractament educatiu. La combinació entre la teoria i la pràctica li va ser molt útil i als vint-i-set ja va obrir la seva primera consulta particular. Durant més de trenta anys de professió ha assessorat centres educatius, també el centre Altem, que s'encarrega de persones amb deficiències mentals, i ha escrit el llibre *Emocions, conducta i intel·ligència*, del qual s'han venut uns 25.000 exemplars.

Ara, a més de la seva consulta particular, està entusiasmat amb la seva col·laboració amb la fundació salesiana Magone, responsable de l'entitat social Martí Codolar, de la qual és assessor mèdic psicològic. Allà s'ocupen d'atendre persones en risc d'exclusió social, també de ciutadans als quals se'ls ha cronificat l'atur i de l'escolarització de nens que per problemes de conducta no poden seguir el fil normal de les classes a les seves escoles d'ori-

Balanc
 Ha ajudat
 més de 9.000
 pacients a
 girar full
 als seus
 neguits

Joves
 Detecta que
 la por al fracàs
 fa més
 freqüents les
 depressions i
 l'ansietat

gen. No es conformen amb això, sinó que també els busquen sortides professionals a través de la formació de grau mitjà. Està content d'explicar-me que amb tasques socials com aquesta, treballant sobre focus de conflicte, millorant hàbits i modulant felicitats dintre de les seves possibilitats, s'està contribuint a fer una ciutat més segura, al benestar i al bé comú, que al cap i a la fi, tal vegada sigui el més necessari dels béns.

Desxifrar les persones

Sentir-lo parlar sobre els laberints de la ment i del comportament humà resulta apassionant, et fa entendre que la seva és una professió important, d'aquelles que fan sentir útil a qui l'exerceix. "És molt gratificant comprovar que la meua intervenció sobre les persones té efectes en el seu procés de creixement personal". I diferencia entre dos tipus de pacients: els que es curen i els que no es curen però s'estabilitzen. Si sigui quin sigui el cas que l'ocupa, el més important és sempre tenir fe en l'ésser humà, i l'objectiu fonamental del seu ofici és aconseguir la interacció com més igualitària millor entre el que pensem i el que fem. Aquest és, precisament, el seu territori d'actuació, perquè massa sovint són dos estrats descompensats per efecte de la nostra psicologia, tantes vegades complicada.

Es mostra especialment orgullós de la seva feina amb els joves, sempre amatents a nous desitjos, a satisfer passions i delits, necessitats sovint d'apaivagament i comprensió. Destaca la desorientació dels nous temps, l'excés d'informació que tenen a l'abast, la llosa que suposa la dificultat d'entrada al món laboral i la consegüent i molt dolorosa por al fracàs que els tenalla. Són freqüents els quadres de depressió i d'ansietat, també de TDAH. "El pas de l'adolescència a la vida adulta s'ha retardat i ara pot allargar-se fins als trenta anys. Un és adult quan comença a pagar les seves pròpies factures", argumenta.

El doctor Sedó està orgullós d'assegurar que manté la il·lusió del primer dia i contentíssim de poder explicar que recentment ha superat amb èxit un càncer i uns empipadors problemes cardíacs. I té una altra faceta, que li encanta, la futbolera. Segur que els espectadors televisius habituals el tenen vist en tertúlies i recorden la seva particularitat essencial: és del Reial Madrid. No per tocar els nassos a ningú, esclar, sinó per influència familiar del seu cosí, que l'hi va inculcar des de ben petit. Per què no s'ha preocupat de canviar-ho? "Té a veure amb la fe. El Madrid pot guanyar o perdre, però el famós «ai, ai, ai» no hi té cabuda, sempre conserva la fe". La fe en els homes, la que a ell li agrada. —